

fleste Tilfælde aldeles intet med det praktiske Liv eller med den virkelige, reelle Arbejdsfortjeneste at gøre. Jeg haaber, som sagt, at man ikke paa dette Punkt føler sig doktrinært bundet ved Slagord, der kan være anvendt, men at man virkelig vil tage Hensyn til, hvad der fra sagkyndig Side kan anføres mod denne Bestemmelse og for øvrigt allerede er anført, og at man virkelig vil søge at forhandle sig til Rette om en Affattelse, der er til at leve paa baade for Regeringen, Lovgivningen og de Arbejdere, for hvem denne Lov gerne skulde betyde en social Foranstaltning, der sikrede dem, naar Tiderne skaber Vanskeligheder.

Venstres Ordfører (Lillelund) nævnte i Gaar nogle Arbejdsindtægter mellem 6 000 og 11 000 Kr., tror jeg. Jeg forstaaer egentlig ikke rigtig Meningen med at nævne disse Tal. Jeg fandt den ikke i det, han anførte, men den er maaske undgaaet min Opmærksomhed. Jeg opdagede i alt Fald ikke, at disse Tal indeholder Bevis for noget som helst. Jeg ved meget vel, at den Slags Indtægter kan paapeges, men jeg ved ogsaa, at de er en stor Sjældenhed. I det Fag, jeg oprindeligt tilhørte, var Ugelønnen paa en vis Tid 18—20 Kr., men der var en enkelt Mand i dette Fag, et Fag paa 200—300, der ved Akkord kunde drive det op til ca. 40 Kr. Og ham mødte vi overalt i Forhandlingerne; naar vi kom og sagde, at Fortjenesten var for lille, nævnte man straks denne Mand, hvis Indtægt var 40 Kr., medens alle vi andre kun kunde drive det til 18—20 Kr. Det er noget lignende her. Disse enkelte føres frem som et Vidnesbyrd om, at der aldeles ikke i Arbejderklassen er nogen Trang. Hvis det er den ærede Ordførers Mening at nævne disse Tal for derved at opstille et Maal for Arbejderklassen at stræbe efter, har jeg ikke noget imod det. Det synes jeg er overmaade sundt, og det kan være en god Bestræbelse for hele Arbejderklassen at søge at naa op til Indtægter mellem 6 000 og 11 000 Kr., der er aldeles ikke noget foruroligende eller slemt i, at de kunde faa saadanne Indtægter. Desværre er det kun enkelte, der har dem. Hvis det paa den anden Side er nævnt for at kyse Venstre til endelig at holde fast paa Minstelønsparagraffen, vil jeg dog have sagt disse Ord, for at man ikke skal blive hængende for meget ved denne Bussemand, der er et ganske almindeligt Fugleskræmsel og intet andet, som der ikke er hverken Kød eller Blod i, men som kun gælder som Eksempel paa, hvad nogle enkelte er i

Stand til at opnaa. Intetsteds er det krævet, at der skal sikres en Aarsløn som den af det ærede Medlem nævnte, og som den kan have været et Aar forud. Men naar en Arbejder har vist sig i Besiddelse af særlige Kvalifikationer til et specielt Arbejde, et særlig betroet Arbejde, hvad det nu maatte være, og som Følge deraf har drevet det til at tjene 1½ Kr. i Timen, medens Mindstelønnen maaske er 1 Kr., forekommer det mig unægtelig urimeligt, at denne kvalificerede dygtige, betroede Arbejder paa Grund af Arbejdsløsheden skal tvinges til at arbejde for Halvdelen af eller dog betydeligt under, hvad han normalt har kunnet opnaa, og hvad hans Arbejde berettiger ham til. Tro dog ikke, at Arbejderne faar en høj Timeløn hos Arbejdsgiverne uden at fortjene den. Det er en fuldkommen Vildfarelse, hvis De bilder Dem ind, at Arbejdsgiverne giver 11 000 Kr. eller noget lignende, hvis Arbejderne ikke fortjener disse Penge. Hvis der er nogle enkelte, der naar en saadan Indtægt, kan De være ganske overbevist om, at det er særlig dygtige og kvalificerede Arbejdere, der for deres særlige Kvalifikationer belønnes med en noget højere Time- eller Akkordfortjeneste, end det ellers er Sædvane. Men at tvinge saadanne Arbejdere ned paa den saakaldte Mindsteløn, paa en Løn, der almindeligvis anses for at være en Løn paa Papiret, vilde være urimeligt, og jeg tilføjer mig at hævde, at saaledes som man her tilstræber, at der skal handles overfor Arbejderne, vover man ikke at handle overfor nogen anden paa noget andet Omraade. Hvor i Samfundet vil man ellers vove at forsøge saadanne Principper anvendt som dem, man her mener at kunne anvende overfor Arbejderne?

Hele denne Tendens i nedadgaaende Retning understreges yderligere ved Afsnittet om ekstraordinær Arbejdsløshed. Jeg er ganske enig med mit Partis Ordfører (J. P. Nielsen) i, at dette Afsnit rettelig burde udgaa af Loven. Det har aldeles ikke noget at gøre med denne Lov. Naturligvis kan vi tale om Formen for en særlig Lovgivning angaaende saadanne Spørgsmaal, hvis man mener, den er paakrævet, men det Afsnit, der findes i dette Lovforslag om ekstraordinær Arbejdsløshed, hvorunder indbefattes baade et Understøttelsessystem, Tilskudsbetaling til Nødarbejder, Fremskyndelse af saadanne, Oprettelse af Kursus o. s. v., har intet at gøre med en saadan Forsikringslov. Paa alle andre Omraader, hvor man har Forsikring, hævder man jo netop Nødvendigheden af at